

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alessia De Luca
DIMMI DI CHE SEGNO SEI
Aria

Copyright © 2015 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02190-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALESIJA
DE LUKA

Prevela Ana Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Posvećeno zvezdanim genima porodice De Luka

Egzotika tog mesta imala je ukus drevnih vremena, onih u kojima su se na putovanjima otkrivale mnoge daleke i nepoznate stvari.

Zagledana u gipsane radove na tavanici, F. je zamišljala sve one zemlje koje niko nikada nije video, one koje se ne mogu pronaći na kartama. U toj mračnoj noći bez oblaka, zamišljala je jezero Bilančino u daljini, mislila na more koje je nekada davno prekrivalo sve.

Bila je umorna od puta, ali ne dovoljno da utone u san, zbog ko zna koje disonance Marsa. Možda bi joj prijalo da malo pliva.

U starim podrumima vile iskopan je bazen s toplom vodom, osvetljen mekom žutom svetlošću pod drevnim lukovima od opeke. Poput toplog zagrljaja, koji može da ublaži sve nemire u noći 13. decembra.

Ipak, nije ona jedina koja se toga setila. Neki čovek pliva bez zaustavljanja, sekući vodu kao delfin.

Zbogom samoćo, kaže u sebi dok se zaustavlja na vratima. Svakako da nije očekivala da će deliti vodeno prostranstvo s nekim. Međutim, kao da je pročitao njene misli, čovek prestaje da pliva i

izlazi iz vode. Pod nežnim svetlom podzemnih prostorija, na tren joj se učini da je sazdan od zlata.

Dugo se gledaju, kao da su se već negde sreli. Ona zatim zaranja u vodu, bežeći od ovog veličanstvenog toplog prisustva. Kada promoli glavu iznad površine vode, nakon što je deset puta zaronila, vidi da je sama.

Umorna je, i ruke i noge joj obuzima iznenadna slabost. Možda će sada uspeti da zaspi. Ali dok hodnikom na trećem spratu korača prema sobi, hvata momenat kada on ulazi u svoju sobu. Zastaje, okreće se prema njoj i gleda je. Oči mu blistaju, a oko njega se širi miris nekog neodoljivog parfema.

To je neki egzotičan parfem, razmišlja F., najbolji koji je ikada osetila, toliko je dobar da bi ga rado dodirnula, smazala. *Overdose*.

„Sudbina je danas namerila da se po svaku cenu sretnemo“, kaže joj tiho.

Njegova kosa je svetla i razbarušena, ten preplanuo, a nežne, sitne bore smeše se oko očiju s pogledom morskog vuka.

„Sudbina ne postoji. Mora da nam je danas takav horoskop“, mrmlja F. u slabom pokušaju da se vrati u stvarnost. Ali prekasno je za to. Već izlazi iz sebe i svoje nesanice da bi ušla u tamu sobe u kojoj neka strana, nepoznata energija kao da cirkuliše u prostoru između tavanice i poda i prelazi preko nežnih pukotina na žutim zidovima.

U krevetu spušta usne na njene, a u njenoj glavi se događa zemljotres, telo joj se trza i nešto iz nje počinje da se oslobađa.

Horoskop je uvek u pravu.

1

Prošle su dve godine, pet meseci i dvanaest dana od Velikog povratka kući.

U plavoj haljini s otvorenim leđima od sangalo čipke, bele kože, s dva kofera, ružem boje trešanja na usnama i panama šeširom na glavi. Sišla sam iz voza u mojim *miu miu* štiklama i dotakla uzavreo asfalt stanice Termini dok je Sunce bilo u Raku, Mesec u Blizancima, Venera u Škorpiji – ali samo u mojoj ludoj glavi nepopravljivog romantika. Jupiter je bio u Lavu, Saturn je nastavljao svoje retrogradno kretanje u Devici.

Horoskop za taj dan glasio je: „Ne plašite se da pređete granicu.“

Talas sparine, svetlosti, zvukova i lica preplanulih od sunca jedan za drugim odvajali su me od onoga što sam bila i poželeli mi dobrodošlicu. Jer uvek kad dođem u Rim, smesta to osetim: nije to tek običan doček; privuče me, skoro fizički odvuče neka nepoznata sila, skrivena, omamljujuća poput mirisa koji se širi iz rerne, testa za picu i mortadele. U vazduhu se osećaju hormoni starih i novih gladijatora. Kao u nekom snu, kao da se ponovo rađa i izranja iz tišine

strogog Milana u kojem je živela osam godina. Onda me neko probudi urlajući: „Hej, lepotice, gubiš se!“

I u tren oka, ponovo sam kod kuće. Ovoga puta da tu i ostanem.

Večni grad, glavni grad moje zemlje. Kao majka koja te se dočepa i ne pušta te. Lepota koja nikad nije laka već zahtevna, spremna da traži više nego što daje. Mnogi Rimljani ne uspevaju da ostave grad, kao da su prokleti srećom što su rođeni u mestu koje na svakom koraku oduzima dah. Kada živiš u njemu, skoro da to više i ne primećuješ.

Sva srećna, rešila sam da se preselim u Milano, u grad u kojem skoro sve funkcioniše, u kojem su snovi skriveni zajedno s biciklima u dvorištima, a ono što ti govore odgovara istini, bez lažnih iluzija. Otišla sam iz filmskog, nestvarnog Rima, tragajući za nečim realnijim, konkretnijim.

Ali Rim nije samo grad. Njegova sudbina zapisana je u njegovom imenu, kada se posmatra u ogledalu. *Roma* je Amor, ultimativno romantičan grad.

I tako, radiš, putuješ, sazrevaš, interesuješ se za novu kulturu, provodiš noći na poslu, štediš da kupiš Šanel iz svojih snova, osvajaš sopstvenu nezavisnost od porodičnog jezgra. I onda jednog dana, sasvim neočekivano, sve to napustiš i vratiš se da živiš u Rimu. Zbog ljubavi.

Zbog ljubavi s kojom se desilo isto što i sa svim ljubavima: završila se. Uz gorke reči, suze, prevare, nostalgiju, treskanje vratima i nove odluke.

Dani i ja smo jedno drugom rekli zbogom pre šest meseci, a on se vratio tamo odakle je i došao, u Zemlju bedne đubradi. Ja sam ostala tu, između Janikuluma koji bdi nad gradom, Ulice Dandolo kroz koju ne mogu da prođem a da svaki put ne pomislim na

Nanija Moretija u *Dragi dnevniče* i fontana u kojima sedim kao da sam u *Prazniku u Rimu*.

U međuvremenu, delić srca je zacelio, prošla su vremena kada sam supu solila suzama. Sada puštam suzu samo kada brisači obrišu kapljice kiše s vetrobranskog stakla u *Mostovima okruga Medison*, ili se talasi lome o obrise Berta Lankastera i Deборе Ker u *Odavde do večnosti*.

Obožavam stare filmove i verovatno sam u njima čak i kada idem u nabavku u supermarketu. Ko uđe kod mene u kuću, odmah to primeti, dovoljno je da se baci pogled na zidove prepune slika, na crnobelu fotografiju Marčela Mastrojanija, koji me kao bajagi dobrodušno posmatra svaki put kad izađem ispod tuša.

Obično, kad se jedna priča završi, skoro sve žene na svetu čine iste stvari, samo različitim redosledom: idu kod frizera, kupuju novi par cipela, putuju, menjaju nešto od nameštaja u stanu, imaju seks s prvim koji naleti. Na moje iznenađenje, odlučila sam se za nameštaj. Možda je za to kriva Đanijeva Vaga. Okorelog estete, dendija, toliko opsednutog detaljima da sam se uvek osećala kao pod lupom. Arhitekta, egoiste, večitog dečaka, koji mi nikada nije pomogao da namestim novu kuću u Rimu.

U časopisima za uređenje stana uvek govore o tome da osvetljenje može u potpunosti da promeni atmosferu. Poslednje što sam kupila bile su dve lampe, na pijaci antikviteta na Trgu Flaminio, tepih iz *Ikee* i slika koja prikazuje sazvežđe Jarca, jednog od mojih omiljenih znakova.

Skinula sam poneko ogledalo sa zida, jer krade energiju, i ono u hodniku, poklon od Đanija, koji nije propuštao da se ogleda u njemu pre nego što bi izašao iz kuće. Do besvesti je ponavljao rečenicu Koko Šanel: „Pre nego što izađete iz kuće, pogledajte se u

ogledalo i skinite nešto sa sebe.“ A često se to završavalo tako što bi se, pre nego što krenemo, skidala moja odeća. Pala bi na pod, ključevi bi skliznuli iz ruke, torba tresnula dole, prsti prolazili kroz kosu koja još miriše na šampon, a onda bi poljupci puni zadovoljstva ostavljali tragove na mom pažljivo našminkanom licu. Seks je bio način na koji je stvari postavljao na mesto, govorio mi je u šali. Šanel seks, tako sam ga zvala.

Kada sam završila ljubavnu priču s muškarcem koga s mukom zaboravljam, nastavljam je s Rimom, koji ne želi da zna za reč „kraj“. Jer je komplikovan, samovoljan, užurban, ali uvek spreman da te iznenadi. Čak i onaj ko živi u njemu, nikada ga ne upozna do kraja.

Živim u kvartu Monteverde, iznad Trastevere, ali rođena sam i odrasla na periferiji. Ako u Rimu živiš u kvartu koji nije tvoj, imaš osećaj kao da si stalno na odmoru. Kaže se: „Ko se rodi u Monteverdeu, umire u Monteverdeu.“ A šta je s nama koji nismo tu rođeni? Ima dana kada se osećam kao turista, kao strankinja među Rimljanima. A upravo ti milioni turista koji se slivaju u grad podsećaju nas na to kako da se plamen nikada ne ugasi: sklonite pogled s telefona, dajte sebi deset minuta uveče i prošetajte ulicom, uskim sokacima, između fontana, spomenika, zaljubljenih parova na klupama.

Mislim da romantika nije stvar izbora. Ako se rodiš romantičan, komplikovan i u znaku Škorpije, ne možeš to da izbegneš. Patićeš, zaljubićeš se, slomiće ti srce ili ćeš ga sam sebi slomiti i svaki put će ti se činiti da umireš. Ali ćeš se, poput Feniksa, ponovo roditi, vratiti u normalu i opet gledati u zvezde, i parove, maštajući o poljupcima i milovanjima u tami bioskopa.

Ljubav prođe, ljubav dođe.

I ako ostaviš Rim, Rim nikada ne ostavlja tebe. Ne možeš da ga izbegneš. Ali sasvim je u redu da naučiš da se kloniš Velikih Paćenika.

Dok prebiram po mislima taj biser mudrosti, oglašava se telefon.

„Ćao, mama.“

„Ljubavi tatina.“

„Ej, ćao, tata!“

„Šta radiš?“

„Pišem.“

„Samo nešto piskaraš, pre ili kasnije moraćeš da mi pročitaš! Poslali smo ti povrće iz bašte, je l' ti ga doneo bata? Čekaj, mama hoće da te čuje.“

„Franče, za mesec dana ženi se tvoj rođak Hektor, nemoj da čekaš poslednji čas, organizuj se na vreme. Smestili su te za sto sa Robertom, jesi li zadovoljna? Možda je to dobra prilika da se...“

„Mama, molim te, ne počinji. Sasvim mi je dobro ovako, a taj Roberto je težak gnjavator. Jesi li uopšte videla njegova zakržljala ramenca? Komercijalista je i samo ćuti. Hajde, pusti to. Hvala ti za povrće. Pozvala sam Đuliju i Marijanu na večeru. Kako beše glasi onaj tvoj recept za pitu s krompirima i tikvicama?“

„Poslaću ti na *WhatsApp*! Napravi i tart sa džemom od jabuka i cimetom koji sam ti poslala. Tata se davi u njemu svakog jutra.“

„Kladim se da je to jedina stvar koja mu bar na tren drži jezik za zubima.“

„Eh, da je barem tako, pa on bi i sa zidovima pričao samo da ostane u centru pažnje! Kaže da su ga pre neki dan šacovale dve Francuskinje.“

„Šacovale?“

„Da, kao mislile su da je neki glumac. Umislio je da je zgodan kao Mastrojani, ako ne i bolji frajer od njega. Šteta što neće ni da čuje za dijetu, jede kao mećava!“

„Ah, ti sujetni muškarci Vage, koji žele da ostanu večito mladi. Pitam se koja žena može uopšte da ih trpi.“

„Svašta s tobom! Samo se ti šali, ali zajednički život pun je kompromisa... možda tvoj otac jeste težak dosadnjaković, ali u duši je dobar čovek i znam kako da ga držim pod kontrolom. Treba da imaš više strpljenja, mnogo si komplikovana, tvoja uvek mora da bude poslednja. Potrudi se malo, kćeri moja. Onaj Đani je bio baš dobar, a ti si ga pustila da tek tako ode. Što više guraš, omča se sve više steže.“

Evo nas opet. I danas ćemo gledati epizodu *Frančeska i prelomna trideset sedma godina*, tu nezaobilaznu temu. Tik-tak, tik-tak. Oni vide kako moj biološki sat otkucava vrtoglavom brzinom. I dok očevi više vole da o tebi misle da si nevina kao jagnje, mame ne propuštaju da te podsete na primarni ženski zadatak, i na to da im treba unuče da razveseli dom i da o njemu mogu da pričaju s prijateljicama kad odu kod frizera.

A moja majka, otkad je naučila kako da koristi *WhatsApp*, postala je prava napast.

Već vidim kako joj se po glavi mota film: Frančeska, žena visokoobrazovanog i šarmantnog inženjera iz Švedske, koji je došao u Rim nakon što je dobio silne nagrade i stekao priznanja na svetskom nivou, mama dva čarobna plavokosa anđelčića koja savršeno govore razne jezike, vršljaju a da se ne zaprljaju po beskrajno velikom vrtu vile u Čirčeju, obučeni u belo, sa psom najmekše dlake na svetu. Sve je spremno za naslovnicu *Style Bazaar*-a.

Treba mi predah: zatvaram dnevnik i stavljam vodu za čaj. Otvaram pakovanje keksa koji je omiljen Jarcu u porodici, baki Klari. Genijalna i mudra, iako već godinama nije s nama, priča sa mnom u snu, poklanjajući mi iskrice jarčevske konkretnosti: „Misli na ciglu, šta te briga za muškarce.“ Pod ciglom misli na kuću i materijalna dobra.

Istina je da se i s trideset sedam godina osećam kao devojčica. I dalje želim da dočekujem zoru, putujem s drugaricama, trošim sav novac na skupu vintidž torbu i šik kaputiće.

Bila bih na sigurnom, sve bi išlo glatko, da nema te moje romantične crte, koja u svakoj situaciji vidi srca i ljubav do kraja života. Eh, da nisam Škorpija... Rođena sam 12. novembra, istog dana kad i Grejs Keli, baksuzna princeza, Rajan Gosling, svetski seks-simbol, Čarls Menson, poznati serijski ubica. Nisam ja kriva što su ljudi rođeni u ovom znaku očaravajući i kompleksni, zavodnici i heroine koji većito žive između intriga i strasti od kojih zastaje dah.

Kada kažem: „Ja sam Škorpija“, ljudi uvek naprave isti izraz lica. Imamo sjajnu reputaciju kada je reč o veštinama u krevetu i užasnu u stvarnom životu. Prava, kolosalna laž ako je suditi po mojim poslednjim mesecima.

Imala sam prinčeve, različitih boja, ali onaj pravi tek treba da naide. I tako moje prijateljice dolaze večeras, a ja tek treba sve da spremim. Imam samo toliko vremena da napravim kolut u bazenu, uz obavezno svraćanje do trafike da kupim *Style Bazaar*, moj omiljeni časopis. U ovom broju objavili su godišnji horoskop, koji moram da pročitam. Možda vam verovanje u horoskop deluje apsurdno, ali njihova astrološka rubrika za korak je ispred svih. Ko god da se krije ispod pseudonima tog astrologa, zna znanje. Čitam ga svake nedelje, to je ritual koji kroti moje sitne nemire, daje mi sigurnost i donosi lepo raspoloženje čak i kada pročitam da mi planete nisu naklonjene. Sigurno ga piše neka Vodolija: vizionar, mudra, duhovita.

Hodam Ulicom Dona Olimpija jedne ledene nedelje, vazduh je svež, a sunce sija na Monteverdeu, prošaranom uzbrdicama i nizbrdicama uronjenim u zelenilo.

Na bazenu je danas velika gužva. Pre nego što uđem u vodu, posmatram je i razmišljam o ovom mestu prepunom mokrih dodira, golih tela i kostima, često tesno pripijenih uz široka leđa. Volim leđa. Ženska ili muška, svejedno. Obline, mišići na njima, kičma koja nosi svu težinu tela. Pomislim na to i stresem se. Gledam svet očima Škorpije, vodi me želja i ja tu ništa ne mogu.

Vraćam se kući zadovoljna i, naravno, kasnim. Treba na brzaka da spremim večeru, ali Marijana i Đulija poznaju me tolike godine da su se već navikle na moje, kulinarske katastrofe. Ulazim u lift sa uzdahom i već sam zatvorila spoljna vrata kada se neko pojavi.

„Sačekajte trenutak!“

Približava se muška figura u svetlim pantalonama, s rancem i patikama u istoj, fluorescentnoplavoj boji.

„Izvolite.“

Zahvaljuje mi uz osmeh, ulazi i unosi sa sobom miris nekoga ko je već istrčao Njujorški maraton. Na sebi ima sivu majicu s rukavima koje je sam isekao ili su možda tako sašiveni. Mišićavi se proteže da zatvori vrata i vidim kako mu se mišići zatežu, gipki i nape. Znoj mu se u potočićima sliva niz leđa i grudi. Ima kratku kosu, čuperak koji mu pada na čelo, oči pomalo izdužene i obraze pune mladosti. Ne može da ima više od trideset godina. Nema dlaka da vire iz majice. Gleda u moju torbu za bazen i pada mi na pamet da mi je kosa još mokra i da nemam ni trunku šminke na sebi. Gledam ja njega, gleda on mene. Sklanjam pogled. Uvlačim se u ćošak da bih izbegla bilo kakav kontakt, dodir.

Nije mi do priče, žurim i nisam raspoložena.

„Koji sprat?“, pita, spreman da pritisne dugme na tabli.

„Četvrti.“

„I ja sam na četvrtom.“

Sigurno je u pitanju novi komšija, vidala sam ga povremeno u prolazu ispred kapije. Zove se Lorenzo i doselio se pre nekoliko meseci iz Padove u dvosoban stan Frankijevih, mladog para koji je otišao u potrazi za većom kućom. Fotograf je. Ili je bar tako tračarila Loredana, vratarka zgrade. A s tim savršenim i vitkim telom može da bude gej ili metroseksualac.

„Sportska nedelja“, uzvikujem da bih razbila nelagodnost oženog čoveka u skućenom prostoru.

„Deset kilometara za četrdeset minuta do Vile Pamfili, sada se osećam kao bomba.“

Ah, evo, jedan od onih koji veruju u sebe. Sigurno je neki vatreni znak, pun sebe. Lav ili Ovan. A možda je i on Škorpija.

„Vraćaš se s puta?“, baca pogled na moju torbu.

„Bila sam na bazenu, malo sam plivala.“

„Ah!“ Zvuči kao da je iznenađen mojom sportskom stranom, zatim me odmerava od glave do pete i potom klima glavom kao da je nešto shvatio. „Da, vidi se po leđima da plivaš.“

Zbog njegovih reči crvenim. Šta on uopšte zna o tome kakva su moja leđa kad nosim kaput?

„Kako ti ide, navikavaš se?“, menjam temu.

„Obožavam Rim, osećam se sjajno. Mada, baš dugo putujem do posla... Ali ne žalim se, jer ovde gde god da kreneš ima šta da se vidi. Blago vama Rimljanima što ste rođeni ovde.“

Lift se zaustavlja uz trzaj. Pozdravljamo se razmenjujući kratko „laku noć“, okrećemo jedno drugom leđa i tražimo svako svoje ključeve u rančevima i prevelikim torbama.

A onda, kad sam već skoro ušla u stan, nešto me tera da dodam: „Šta god da ti zatreba, tu sam.“

Frančeska, je li moguće da si to izgovorila?

Ako mu zatreba so ili kafa, tražim opravdanje pokušavajući da umirim glas savesti. U nekim nepredviđenim situacijama, ako curi gas ili ode na odmor i neko treba da mu zaliva cveće. Tako se ponaša dobar komšija, zar ne? Uvek je dobro održavati dobrosusedske odnose s prvim komšijama, jer se nikad ne zna šta može da se desi.

Osim toga, volim sportske tipove, a znojavi komšija blistavoplavih očiju razigrava atmosferu u ovoj penzionerskoj zgradi.

Ah, eto, zaključuje moj glas savesti. Samo ako nije gej, svakako.

Ulazim kao luda u kuću, ostavljam torbu u hodniku i bacam se na spremanje hrane za večeras, prateći recept koji mi je moja draga mama poslala preko *WhatsApp*-a.

Nadam se da će moje drugarice doneti desert i da neće preterivati s vinom. Sutra je ponedjeljak i čeka me poslovni put za Firencu zbog sastanka. Ubrajam se u one koji čekaju poslednji momenat da uđu u voz, ali želim da se probudim na vreme i ne previše mamurna ako je ikako moguće.

Otvaram već gotovo lisnato testo, a zatim seckam povrće koje sam skuvala pre nego što sam otišla na bazen. Sledim korake prema uputstvu, poput uzornog đaka, s naočarima navrh nosa i besprekorno ispeglanom keceljom, čvrsto vezanom oko struka. Preko svega bogato rendam parmezan. *Et voilà*. Stavljam testo u rernu da se peče i izvalim se na kauč s primerkom *Style Bazaar*-a s velikim horoskopom za sledeću godinu.

Škorpija – Za one koji su rođeni u drugoj dekadi (to sam ja), biće ovo godina u znaku vrelih strasti (sjajno!). Kao da će se osloboditi iskonske snage da ohrabre i one koji nisu tako slobodnog i smelog duha (to sam ja, jasno je da govori o meni). Svi procesi započeti prošle godine zahvaljujući tranzitu

Saturna (taj Saturn se uvek u sve meša) definitivno će biti realizovani. U pitanju je epohalna promena, koja može da se odnosi kako na poslovni aspekt (ne verujem), tako i na ljubav (eto!). Biće i nekih prepreka na putu (ma nemoj), za šta će biti kriv Saturn (opet Saturn!) zbog kojeg u prvim mesecima godine može da dođe do niza nepredviđenih događaja (mrzim nepredviđene događaje), koji u ljubavi (ovo me interesuje) mogu da se završe nesporazumima i teškim odlukama (ma nemoj). Vaša snažna želja za promenama biće ipak nagrađena (najzad) ako budete sposobni da slušate i ne vrludate (ko, ja?!). Preterano analiziranje, koje je oduvek vaša karakteristika (to znam), biće poslednja prepreka za realizaciju vaših planova. Ipak, inovativni podsticaji biće veoma snažni i uskoro ćete se naći pred novim početkom.

Fantastično. Novi početak je upravo ono što mi treba. Iako to nije nigde posebno naglašeno, osnovno pravilo biće da se držim dalje od muškaraca Vaga, najgorih paćenika Zodijaka.

Dring-dring. Stiže mi poruka na mobilni, a mene baš mrzi da ustanem i pročitam je. Počinjem da osećam umor u rukama i nogama od plivanja. Sigurno mi se javlja Federiko, koji me podseća šta sve treba da ponesem za sutrašnji sastanak, kao da pakujem ranac za školu, te dodaje još i red vožnje i uobičajeno upozorenje da ne kasnim. Nikada ne kasnim. Istina, uvek dođem u poslednjem trenutku, ali stignem na voz.

Bacam pogled iz daljine na testo koje se lepo peče i molim se da bude bar jestivo. Stiže mi još jedna poruka. Izborim se s lenjošću, trgnem se iz letargije, rasejano zgrabim telefon i krećem prema

rerni da izbliza osmotrim svoje kulinarsko čudo. Krajičkom oka gledam u smartfon i primećujem da je poruka stigla s broja koji nemam u telefonskoj memoriji. Šteta što sam ga zapamtila pre nekoliko godina i još se borim da ga zaboravim. U prvoj poruci piše „Frančeska“, a u drugoj „Nedostaješ mi“. Osećam probadanje u stomaku. Pa još jedno. Srce počinje da mi lupa kao ludo i teško dišem.

Trebalo je da očekujem to. Neodlučna Vaga kao što je Đani, pre ili kasnije vrati se da te gađa svojim zavodljivim strelicama. To je priroda veličanstvenog muškarca, čarobnog đubreta.

Bacam telefon na trosed, proklinjem muški rod i treba mi malo vremena da se saberem i počnem normalno da dišem. Šta, dodavola, želi od mene? Zar mu nije dovoljno da ima sve one žene oko sebe? Nanjušio je da mi se nešto dešava, jer, zapravo, i Vaga može da bude ljubomorna. Ali šta to govorim, pa ne viđam se ni sa kim otkad smo se razišli, postala sam časna sestra Frančeska. Koliko još moram da čekam da sretnem nekog ko će me ponovo dirnuti u srce? Postoji li u nekom kutku ove beskrajne galaksije planeta i zvezda neko stvoren za mene? Očaj. Zbunjenost. I magla, samo magla.

Nešto više od magle, zapravo, dim. Šta to smrdi na zagorelo? Moje testo!

Trčim da otvorim rernu, ali već je prekasno. Kruna moje večere sada je ugarak koji se puši. Svih mu Saturnovih prstenova, Đani mi je opet zapržio čorbu. Ne namerno, kao što i priliči jednoj Vagi koja je uvek spremna da objavi da nije kriva.

U ovakvim situacijama, može da se učini samo jedno.

„Ćao, Marijana, da li bi vam smetalo da naručim picu? Desilo se nešto nepredviđeno.“